

HAYDİ

Kasım-Aralık 2024

28. Sayı

Ücretsiz

İki aylık kültür ve edebiyat dergisi

Önsöz

3 Cevher Tat

Öykü

- 5 Zeynep Kıymacı - Aralık Bir Kapının Ardından Gördüklerim
13 Özden Selim Karadana - Bugün Seni Görmek Hiç Aklımda Yoktu
17 Aykut Akdere - Damlasız Yağmur
24 Cevher Tat - Köküne Kadar Yaşamak
28 Emir Taha Sarı - XXL Kalbim ve Özgür
35 Bilge Varol - Deniz Kanunları
44 Cana Akdal - Beşiktaş Atkılı Öykü

Şiir

- 4 Melis Köprülü - Sevdiğim Şeyler Bir Yunus Gibidir
12 Sevda Deniz Karali - Hep
16 Nurullah Tuban - Sussan Yeridir Sabi Tanrıkulu
22 Caner Toprak - Lal Sözlük
34 Aycan Aluçlu - İstanbul'un En Güzeli
39 Enes Turan - Gaia'nın Bilmedikleri
47 Nurullah Tuban - Betelgeuse
49 Seher Güllapoğlu - Kutlu Bir Gün İçin
52 Mehmet Ali Dönmez - Velhasıl

Fotoğraf

- 11 Mustafa Sarp Danişoğlu - Burned
- 15 Ayaz Yıldız - Pastel Wave
- 27 Tara Demircioğlu - İhtimaller
- 33 Nilüfer Cansu Kakşı
- 42 Yusuf Bayraktar - Land of Pharaohs
- 48 Sena Kuyucu - Variations of Me
- 51 Ayaz Yıldız - Houses Dancing with the Clouds

İllüstrasyon

- 21 Gilith - Kafasızlar
- 38 Ben Bi Kozmos - Beyaz Tavşan

Resim

- 46 Seden Göv - Dante'nin Cehennemi Kanto 25

ÖNSÖZ

Yayın Ekibi

Cevher Tat
Özden Selim Karadana
Levni Hakan Şahin

Editör

Levni Hakan Şahin

Genel Koordinatör

Özden Selim Karadana

Dergi Tasarımı

Cevher Tat
Emre Bayraktar

Kapak Görseli

Gizem Köroğlu

İnternet Sitesi

haydidergi.com

İletişim

info@haydidergi.com

HAYDİ

İki aylık kültür ve edebiyat
dergisi

Kasım-Aralık 2024

28. Sayı

Ücretsiz

Özlemek... Geçmişini özlemek, eski hâlini özlemek, artık sahip olmadığın şeyleri özlemek... Çok vakit geçirdiğin ama artık görüşemediğin kişileri özlemek, kaybettiğin hayalleri özlemek, sürekli güldüğün günleri özlemek... Bazı şeyleri çok özledim ve bununla baş etmek için özlediğim şeylerin anısını yaşıyorum. Kendi kendime nostalji yapıyorum. 2014'den beri günlük yazıyorum. Geçenlerde başından itibaren okumaya başladım. Şu an 2017'ye geldim. Günlüğümü okurken o günlere dönüyorum. Sanki okuduğum zamanları bir daha yaşıyorum. Yalnız, yazdığım bazı kısımlar kafamda canlanmıyor. Hafızamdan silinmiş. Ne demek istemişim, anlamıyorum. Günlüğüme yazdığım bazı zamanlardan çok utanıyorum, bazı zamanları ise çok özledim.

Lisede Uykusuz Dergisi okuduğum zamanları özledim, Bursa'daki ilk senemde karın yağışına çok sevindiğim zamanları özledim ve yakın arkadaşım ile eve çıktığımda yaşadığım hayal kırıklığını özledim.

En ufak bahannede bir araya gelinen günleri özledim, sabaha değin süren sohbetleri özledim ve kurgu gibi duyulan konuşmaları özledim.

Futbol oynamayı özledim, annemle babamın gençlik hâllerini özledim, kardeşimle ettiğim kavgaları ve çocukluğumu özledim.

Hiç zorlanmadan uyuduğum günleri özledim, proje ödevleri yapmayı özledim ve Pazar günleri ailecek gittiğimiz restoranları özledim.

Artık haberleri izlememeye çalışıyorum. Çünkü izledikçe kahroluyorum. O yüzden okullar açıldığında, Dünya Kupası oynandığında, yılbaşı geldiğinde ve buna benzer zamanlarda çıkan haberleri özledim.

Birçok şeyi daha özledim. Hem de çok özledim. Ama onları kendime saklıyorum.

Bazen özlediğim şeyler çullanıyor üstüme, bazen beni ayağa kaldırıyor.

Bazı zamanlar zorludur. Ama üzerinden vakit geçince iyileşmeyecek hiçbir şey yoktur.

Siz neleri özleyorsunuz?

Cevher Tat

Sevdiğim Şeyler Bir Yunus Gibidir

Melis Köprülü

Sevdiğim şeyler bir yunus gibi yüzerken yerlere düşerler
Ben düşünüp dururum ne diyeceğimi
Beynimi uyuşturmadan şair olunabileceğini
Umuyorum

Derin ve dehliz gibi denizlerin ortasından ormanların yaprak-
larından ve seslerin sedalarından
Ben buralara geldim
Şimdi kitaplardan pirelerden böceklerden ve bazı kimselerden
Endişeleniyorum
Krizler krizler gibi gelmiyor bana
Krizler ölümler ve görünmeyenler gibi
Birbirinden farklı şeyler

Boş ver semaları çünkü sonra çay saatleri başlar
Bir gün evimde çay içecektim
Birden bir sürü insan geldi servis!
Nereye kaçacağımı bilemedim

Düşünüp dururken nasıl kaçarlar
diye baktım
Nasıl kaçarlar
Buralardan ve benden sonra benim evimden
Ben gül gibi yani gün gibi geçinip gidiyordum
Neden gelip çamur sürdün
Evime
salonuma
Çok mu yalnızdım
Biraz
Değildim!
Yalnız mıydım değil miydim ben bir yazıdan ibaret miydim
Bu çalışmalar
nerelere
gider
Biliyor musun dediler
Bilmiyorum
Sana bir sırrım var
Ama söylemekte emin değilim

Yalnızlıkla ilgili bir şiir

Bardak kırılmıştı
Şimdiye bilmem kaç kere
Ayağıma battı

Aralık Bir Kapının Ardından Gördüklerim

Zeynep Kıymacı

Merhaba nasılsın? Nasıl gidiyor? İnsan gerçekten birine bir mektup yazdığında nasıl başlar? Bilemiyorum hiç, nasılsa ne sorsam veyahut ne söylesem cevabını duyamadığım için anlamsız bir çaba olacak. Ama nasıl olduğunu ve nasıl gittiğini merak ettiğimi bil yine de. Ben ise istediğim yerden başlayayım.

Bu mektubu yazmaya karar verdiğim bankta uyuyakalmışım. Yanımdan onlarca kişi geçmiş, bir çocuğun gözü bana takılmış, birkaç kişi nasıl olduğumdan emin olmak için eğilip bana bakmış olabilir. Belki de benim gibi birileri geçmişse yanımdan, rahatsız etmekten ürker ve zarar görmekten korkarak, göz ucuyla bakıp öylece yavaş adımlarla yürüyüp gitmiş olabilirler. Ama sonuç olarak uyandığimde yalnızdım. Havai fişekler, şehir manzarasını neşelenmeye davet eder gibi binaların arasından yükseliyordu. Kulaklığımın teki kucağıma düşmüş, diğeri ise seçtiğim bir şarkının son nakaratını belki de onuncu kez tekrar çalıyordu. Olduğum yerde doğruldum, ayakkabılarımı giydim. O esnada yağmur atıştırmaya başladı. Sıcak bir şeyler içmek ve sana bu mektubu yazmak istedim. Bu arzu beni karanlık sokaklarda belki yirmi da-

kikalık bir yürüyüşe ikna etti.

Olduğum meydandan ara sokakların birine daldım. Sarhoşlar, sarhoş olmaya çalışanlar ve sarhoş olmadığı için üzgün insanlar ikişer üçer gruplar halinde çeşitli noktalara dağılmıştı. Binaların birinden müzik sesi yükseliyordu. Bir sokak köpeği mazgalın üzerine başını koymuş, tedirgin bir uyukuyordu. Neden orada uyuduğunu merak ettim. Sokağı bitirdikten sonra karşıma bir merdiven çıktı. Tırmandım. O esnada merdivende genç bir çift kavga ediyordu. İkisi de ağlıyor, bağırıyordu. Bu şahitliği kısa tutmak istediğimden gözümü kaçırarak hızlandım. Sonunda bir kahveci çıktı karşıma. Hızlanan yağmurdan korunmak için oraya sığındım, sipariş verdim. Tüm gün bir şey yememişim. Soğuk dolaptaki sandviçlere bir göz atsam da bir kupa kahvede karar kıldım. Ve bu mektubu yazmaya koyuldum. Eve gitmek istemiyorum.

Buraya geleli haftalar oldu biliyorum, ama yolculuk hâlâ bitmemiş gibi. Buradayım ama hâlen yoldaymışım gibi. Günler birbirinin üzerine yıkılarak devam ediyor, ben ise hâlâ buraya varmaya çalışıyorum. Dönmemi istersin muhtemelen, bunu çekmek zorunda olmadığımı, yalnız olmadığımı söy-

lersin. Ama dönmek varmaktan daha uzun sürer ve ben çok yorgunum. Hem bu denli kaybolmuş olmak şimdilik beni hayatta tutuyor. Tehlikeleri hesap etmek, olur da geri dönerim diye girdiğim yolları ezberlemeye çalışmak belleğimi güçlendiriyor. Yağmur hızlandı, kahvecideki kadın üzerime eğildi brandaları çekmek için. Yazdıklarımı baksa bile anlayamayacağından, gönül rahatlığıyla söyleyebilirim. Oldukça sevimsiz biri. Ama boğazıma dolan toprak ve kahve kokusundan memnunum.

Sana biraz yaşadığım evden bahsetmek isterim. Uzun uzun anlatacak kadar büyük bir yer değil. Tek bir göz oda demek daha doğru olur. Pencerenin önünde bir sokak lambası var, gece gündüz çalışıyor. İçerisi hep aydınlık. Hatta lamba oldukça eski olduğundan ışık sürekli titreşiyor. Yağmur yağdığı anda elektrikler kesildiği için yalnızca böyle yağmurlu gecelerde deliksiz uyuyabiliyorum. Fakat iki sokak ötede gece seansları yapan bir sinema keşfettim. Bazen orada uyuyorum. Dillerini anlamadığımdan filmleri çok takip edemiyorum ama yine de bana iyi geliyorlar. Bazen de kütüphaneye gidiyorum. Orada yanımda getirdiğim kitapları okuyorum. Sonra masaya başımı dayayıp uyuyorum. Üniversitenin sınav zamanı pek konforlu değil, öğrenciler gereksiz yer işgal ettiğim için bana öfkeleniyorlar. Evin küçüklüğü, sokak lambası aslında pek önemli değil. Asıl mevzu başka. Bu evin perili olduğunu düşünüyorum. Dur, hemen telaşlanma

lütfen. Bildiğimiz anlamda değil. Ürkütücü anlamda değil. Bir his seviyesinde. Herhangi bir şey görmüyor veya duymuyorum. Ama hissediyorum. Uçuşan, gülüşen ve ben odaya adım attığımda elektrik kablolarına saklanan bir şeyler. Bunu ev sahibime söylediğimde kirayı düşürmeye çalıştığımı zannedip bana kızdı. Ama niyetimin bu olmadığını anlayınca, önceki kiracının hikâyesinden etkilenmiş olabileceğimi söyledi. Ben taşınmadan önce bu evde genç bir müzisyen yaşıyormuş. Fakat bir gün tüm eşyalarını bu dairede bırakıp gitmiş. Gitarı bile duruyordu. Bir sürü şapkası ve pardösüsü vardı. Ancak bir film karakteri böyle giyinir diye düşünmüştüm. Kara bir film... Bir gün ailesi gelip her şeyini alıp gittiler fakat ben gitarı sakladım. Döner ve onu yerinde bulamazsa öfkelenir diye düşündüm. Bir de bir bulmaca kağıdına birkaç şarkı sözü yazmış. Onu da vermedim, buruşturup cebime koydum. Henüz müsvedde hâlinde, internetten çevirerek anlamaya çalıştım. Emin olmasam da bir sevgiliye, bir gece daha kalması için yalvarıyor. Belki şimdi onun yanındadır.

Hiçbir yeteneğim olmamasına rağmen bazı geceler bu şarkıyı bestelemeye çalışıyorum. Tek bir nota dâhi bilmiyorum, sesim de kötü. Ama gitar kucağımda, o sözleri mırıldanmak beni eğlendiriyor. Bazen bu odada uçuşan, gülüşen ve kaçışanların bu müzisyenin ilham perileri olduğunu düşünüyorum. Belki giderken onları da burada bıraktı. Şimdi benden de bir sanatçı yapmaya

çalışıyorlar ama ne yazık ki bende öyle bir yetenek yok. Ben sadece dolaşan, kaybolan, süzülen, uzayan ve kısalan, alelaide, sessiz bir gölgeyim. Buraya bir beden bulmaya geldim ama şimdi silüetim de siliniyor. Kadın mıyım, erkek miyim? Genç miyim, yaşlı mıyım? Saçlarım uzun mu kısa mı? Şişman mıyım? Gerçi geçen gün, bir barda bir kadınla tanıştım. Kırmızı kadife koltuklarda uyumaya çalışıyordum, yanıma oturdu. Epey bir sarhoştum. Ben de sarhoştum. Ama onun da buralı olmadığını bir şekilde anladım. O da dolanıp bir beden arıyordu kendine. Yarım yamalak cümleler kurup benim güzel bir kadın olduğumu söyledi. Ee tabii, ilk bakışta dikkat çekmezmişim ama yaklaşıncaya etkileyici bir şeyler görmüş bende. Belki de sarhoşluktan, dedi yüzüme hıçkırırken. Sonra ağlamaya başladı. Arkadaşı olduğunu sandığım biri koluna girip uzaklaştırdı yanımdan. Sonra uykuya dalmışım. Şimdi kahveci kadın yanıma geldi, dükkanı kapatıyor sanırım. Mektubuma ara vermek zorundayım. Eve gideceğim. Epey bir yağmur yağdı, elektrikler kesilmediyse orada devam edeceğim.

*

Mektubuma ancak gün doğarken geri dönebiliyorum. Gece neler olduğunu bir bilsen! Her şeyi sırasıyla anlatacağım. Ama şu an mutlu olduğumu bil ve mektubun devamını gönül rahatlığıyla oku lütfen.

Kahveciden kalktığımda saat epey ilerlemişti. Tek bir kahve siparişiyle, saatlerce oturmamdan epey rahatsız olmuştu kadın. Hesabı ödedikten

sonra, mahcup bir ifadeyle oradan ayrıldım. Hangi sokağa gireceğimi, hangi köşeden döneceğimi düşünmeden yola koyuldum. Bu hoşuma gitti, zihnimdeki harita her geçen gün genişliyordu. Sana yazdığım mektup sayesinde epeydir düşünmediğim şeyleri düşünme fırsatı buldum. Bu yüzden yürürken de genelde bu mektubu düşündüm. Daha neler anlatmam gerektiğini ya da anlattıklarımın farklı bir gözden nasıl görüleceğini... Çok uyuduğumu, genelde yorgun olduğumu, iyi beslenmediğimi ve epey bir yalnız olduğumu düşünürdün. Fazla dağıtmış olabileceğimden ve tabii şu müzisyen hikâyesinden biraz endişelenebilirdin. Bunlar mümkün tabii ama endişelenecek bir şey olmadığını sana temin ederim.

Evimin sokağına girmeden bir benzincinin marketine girdim. Bir kutu tuzlu bisküvi ile bir paket sigara aldım. Kasanın arkasında genç bir çocuk oturuyordu. Telefonundan bir şeyler izliyordu. Yanılmıyorsam bir futbol maçıydı. Benimle göz göze gelmeden aldıklarımı bakıp cüzdanımdan çıkardığım kâğıt parayı aldı. İyi geceler diledim, anladımı bilmiyorum. Fakat cevap vermedi. Aldıklarımı çantama tıktırıp marketten çıktım. Orta yaşlı iki kadın bir yandan benzin alırken bir yandan da ellerindeki telefonda haritaya bakıyorlar ve aralarında bir şeyler tartışıyorlardı. Yollarını kaybetmiş olmalıydı. Ya da varmalarına ne kadar kaldığını hesaplıyorlardı. Anlamak için biraz dinledim ama anlasam bile yardımcı olamayacağımı biliyordum. Bu sebeple oradan

ayrılıp eve doğru yola koyuldum.

Sokağa girdiğimde durum tahmin ettiğim gibiydi. Yağan yağmurdan elektrikler gitmiş, tüm binalar ve sokak karanlığa bürünmüştü. Kaldırımlar hâlâ ıslaktı. İlk zamanlar karanlık olduğunda bu sokakta yürümeye korkardım. Fakat lambanın gözlerimi acıtan o sürekli aydınlığı beni karanlığı seven biri yaptı. Artık karanlıkta hiç olmadığı kadar rahat, güvende ve huzurlu hissediyordum. İşte işler biraz da böyledir; sürekli olarak maruz kaldığımız her ne olursa olsun, bizi hep onun zıddı istikamete gitmeye zorlar. Bu, irademizden daha üst bir seviyede, adeta bir tabi oluş gibi gerçekleşir. Bu yüzden karanlığı gerçekten seviyor muyum yoksa ona ihtiyacım mı var, emin değilim. Ben bu düşüncelerle eve yaklaştığımda gördüğüm manzara karşısında adımlarım kesildi, olduğum yere çivilendim. Karanlık sokakta yalnızca benim pencereden sarı ve sıcak bir ışık süzülüyordu. Kalbim hızlandı ve korkuyla geri dönmek istedim. İssiz, karanlık ve tanımadığım sokaklara ilerlemek, evimden uzaklaşmak istedim. Ama ne yazık ki gidecek yerim yoktu. Ya da önünde sonunda buraya dönmek zorunda kalacağımı biliyordum. Çantamdan anahtarlarımı bulup, bir silah olarak kullanmak üzere sıkıca kavradım. Gerçi elektriksiz bir sokakta böylesine dikkat çekmeyi hangi hırsız göze alırdı bilmiyorum. Göze almış bile olsa benim böyle bir ışık kaynağım yoktu. Yalnızca beyaz bir floresan, bir de pille çalışan ucuz plastik bir gece lambası—ki onun da pilleri aylar evvel bitmişti ve yeni-

leme ihtiyacı duymamıştım. Korkuyla ve sessizce apartman kapısını açtım. Minik adımlarla beni daireme götüren basamakları tırmandım. Oturduğum kata vardığımda işler daha da tuhaf- laştı. Uzun, ince ve karanlığa gömül- müş koridorun ucunda aralık bırakılmış kapımı gördüm. Sokağa damlayan sarı sıcak ışık, süzülür gibi aralıktan koridora akıyordu. Etraf sessizdi. Bir komşunun kapısını çalmak istedim. Fakat yaşadığım muhit sebebiyle bunun başıma yeni bir dert açıp açmayacağından emin olamadım. Öyle ki zaten hafta- da birkaç gece, kopan çığlıklara, ansızın gelen polis arabalarına ve gürültü pa- tırtılara uyanmaya alışmıştım. Bir yenisi de benden kaynaklansın istemedim.

Ufak adımlarla daireme yaklaştığımda içeriden usulca gitar tellerine vurulduğunu işittim. Dağınık ve uçuşan melodiler duyuyordum. Başıyla sonuy- la bir şarkı yoktu ortada. Gitarın sesi- ne ara ara ısıklar ve bir erkek sesi sakın sakın eşlik ediyordu. Duyduğum müzik beni yatıştırmıştı, sanki korkularım ru- tubetli duvarlara gömülüp yok olmuş- tu. Daha sonra sesler kesildi. Düşen omuzlarım ve meraklı bakışlarımla ara- lık kapıyı açmadan içeriye baktım. Gör- düğüm manzara inanılmazdı! Şapkalı ve pardösülü bir adam, yatağının üze- rine oturmuş elindeki gitarın akorunu yapmaya çalışıyordu. Dizlerinde ailesi- ne vermediğim o bulmaca sayfası du- ruyordu. Herhangi bir lamba veya ışık kaynağı yoktu odada. Yalnızca ateş bö- ceklerini andıran, havada uçuşan yüz- lerce sarı nokta vardı. Adam bunlardan

rek bana baktı. Elini uzattı. Tuttum ve ayağa kalktım. Saçımı bir kedinin başını okşar gibi birkaç kez okşadı, daha sonra dostane ve şefkatli bir şekilde sarıldı bana. Yanımdan ayrılmadan önce yumruk yaptığı elini bana uzattı, avucumu açtım. Birkaç sarı nokta uçuşarak elimin üzerine kondu. Avucuma bıraktıkları dışında diğer yüzlerce sarı noktayı peşine takarak merdivenlere yöneldi ve birkaç saniye sonra gözden tamamen kayboldu. O gittiğinde gecenin karanlığı kırılmış; güneş sessiz şarkılarıyla geldiğini haber veriyordu. Daireme girdim. Bu ev konusundaki hislerim doğruduydu. Çünkü benden saklanan sarıların gitmesinden olsa gerek, evi ilk defa bu kadar dingin görüyordum. Her şey yerli yerindeydi. Fakat ben artık burada kalamazdım. Hemen bir valiz hazırlayıp tren istasyonuna doğru yol aldım. Veznedeki adamdan ilk trene bir bilet istediğimi ve neresi olduğunu bana söylememesi gerektiğini söyledim. Başını sallayıp ücreti aldıktan sonra bileti bana uzattı. Şimdi sana göndereceğim mektuplar için satın aldığım zarfların birinde duruyor. Ben ise istasyonda bir banka çökmüş, bu satırları yazıyorum. Kalemimin etrafında haylazca birkaç sarı nokta uçuşuyor. Sanıyorum ki az bir vaktim kaldı. Şimdi bu mektubu burada bitirmek zorundayım.

İşte sevgili dostum, hayatımdaki

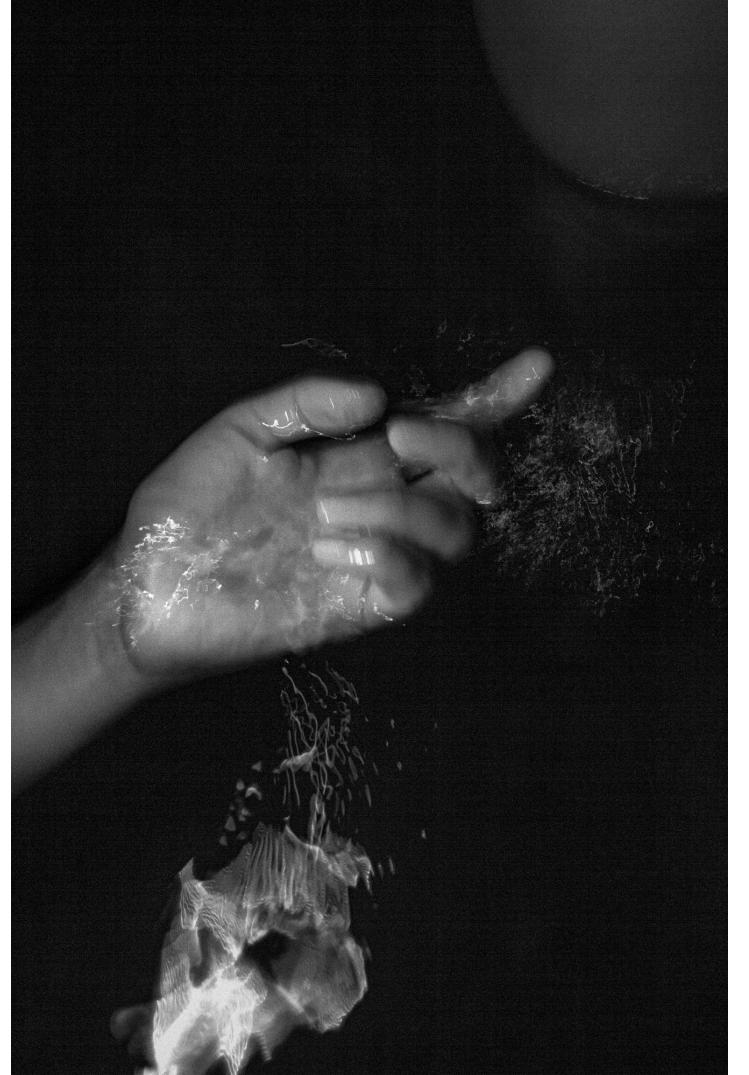
en ilginç gecelerden birine, henüz bunun farkında olmasan da tanıklık etmiş oldun. Hâlâ dönme kararı vermiş değilim. Biraz daha ilerlemek; zihnimdeki haritanın sınırlarını daha ne kadar ileriye çekebileceğimi görmek istiyorum. Bir de içimde kaynağını bilmediğim cılız bir inanç var. Dönüş yolunu ancak dönecek bir yer olmadığını anladığımda bulacağıma dair bir inanç. Yaşayıp göreceğiz. Ama eskisi kadar korkmuyorum, endişelenme. Mektubun ikinci yarısına başlarken söylediğim gibi, mutluyum. Mektubu hatırımda kalan adresine göndermeyi düşünüyorum. Hâlâ orada mısın, bilmiyorum. Senin yolların nereye çıktı? Sen hangi istasyonlarda, havalimanlarında ve duraklarda sabahladın? Bir gün karanlık, yağmurlu bir sokakta sana rastlar mıyım? Ya da aydınlık, sıcaık bir sabah, adımlarımız bir kumsalda buluşur mu?

Olur da bu mektuba cevap vermek istersen lütfen zarfın üzerindeki adrese gönderme. Burada olmayacağım. Benden yeni bir mektup bekle. Varmak biraz zaman alacak gibi görünüyor ama önünde sonunda yazacağım. Eğer bir gün yaşadığın evin perili olduğuna dair bir inanca kapılırsan da sakın kendinden şüphe etme, olur mu? Aralık bir kapının ardından ne göreceğini hiçbir zaman bilemezsin. Kimse bilemez.

Burned

Mustafa Sarp
Danışoglu

Hep

Sevda Deniz Karali

Günlerden bir gün, belki iki
mutsuzsun
ne yapabilirim senin için
nereni öpeyim
de geçmiş gibi olsun
zaman?

çünkü neresinden baksan ölürüz
neresinden tutsan
ziyan
sevgisiz geçen her an

çünkü ben görmüştüm seni ağlıyordun
günlerden bir gün, ben sessiz
oysa sözüm çoktur
ve fakat ne güzeldir ağlarken
bazı kadınlar
ve bazen ben ne yalnızım
elini uzatmıştın, bıraksam kendimi ben de eline ağlardım

çünkü eller dokunur bana
çünkü eller gösterir sevdiğini
çünkü eller ister, ve anlarsın
ben uzundur ne az şey anladım

ama işte sen
günlerden bir gün, belki iki
sen hep bulursun beni.

Bugün Seni Görmek Hiç Aklımda Yoktu

Özden Selim Karadana

Bugün seni görmek hiç aklımda yoktu.
Üstelik görmezden gelebileceğim bir açıda da değilsin
Dimdik karşımda duruyorsun
Aa naber, iyiyim, sen nasılsın, ben de iyiyim
Nasıl gidiyor? İyi ne olsun, senin nasıl gidiyor, benim de iyi ne olsun...
Ee şimdi ne olacak?
İki saniye sessizlik oluyor
O iki saniye bir ömür gibi geliyor
Geriliyorum.
Ne demeliyim karışıyor alnımdan akan tere
"Bir ara kahve içelim mi?" diyorsun
Ne denir ki buna?
Bir çırpıda olur diyorum
Olur, çok sevinirim
Neye seviniyorsam?
Gülüyorsun
Gözüm gamzene takılıyor.
Eskisi kadar belirgin değil sanki
Ben mi yanlış hatırlıyorum?
İnsanın gamzesi küçülür mü?
Ben bunları düşünürken
Çekip çıkarıyorsun beni bu girdaptan
"Toplantıya yetişmem lazım, görüşürüz."
Ne toplantısı ya? diyemiyorum tabii de...
Görüşürüz...
Görüşür müyüz?
Toplantı ne alaka?
Aman bana ne
Yürüyorum
Kalbim çarpıyor hızlı hızlı
Dönüp bakasım var
Dönüyorum
Sözleşmişiz gibi sen de dönüyorsun
Aramızda epey bir mesafe var
Aramızda epey bir insan var
Yine gülüyorsun

Bu mesafeden gamzen gözükmüyor
Ben de gülüyorum
Neye gülüyorsam?
Dönüyorum arkamı
Yürümeye devam ediyorum
Düşünecek bir şeyim olduğunda yaptığım gibi
Otobüsle değil yürüyerek dönüyorum eve
Düşün düşün
Hiçbir yere varamıyorum
Ne toplantısı bu ya?
Taktım toplantıya
Galiba seni merak ediyorum
Nerde çalışıyorsun, kimlesin, kimlerlesin...
Odama gidiyorum, bazayı açıyorum
Binbir lüzumsuz eşyanın arasından o defteri buluyorum
En son dört yıl önce yazmışım
İlk sayfayı açıyorum
Bisiklet kiralayıp gezmiştik bütün gün
Sen bir dut ağacının yanında durmuştun
Belki bir kilo dut yemiştik
Ellerimiz mosmor olmuştu
Hatırlıyorum, gülümsüyorum
Güzeldik bel!
Birkaç sayfa atlıyorum
20. yaş günüm
Herkesi çağırmıştın, çok kalabalıktık
Beni kendi hâlime bırakıp
Onunla bununla sohbeta dalıyorsun
Böyle bir günde gözün gözümde olsun istiyorum
Olmuyor.
Daha pasta kesilmeden
Doğum günü partimi terk ediyorum
Size iyi eğlenceler
Hatırlıyorum, kaş çatıyorum
Pek de güzel değildik
Hatırlamak canımı sıkıyor
Son sayfaya dönüyorum
Bugün seni görmek hiç aklımda yoktu
Sen bayağıdır yoktun aklımda
Nereden çıktın durduk yere?
Hem ben kahve sevmiyorum ki.
Bugünün tarihini atıyorum
Sana söyleyemediklerimi yazdığım bu deftere
Bu satırları yazıyorum.

PasteWave

Ayaz Yıldız

Sussan Yeridir Sabi Tanrıkulu

Nurullah Tuban

Beni řu köprüden karşıya geçirecek bir koyun yok mu
Ben daha önceleri de böyle titrerdim
Korkudan değil kahveden
Kafeinle ilintili bir taşikardiden
Ellerimi gören doktor önerir
Ben alışıklığımla dinlemezdim iyi düşünceli fikirleri

Özgürlüğümü bana verdin iyi oldu
Sabahları kahvaltıda kurutulmuş etleri tattım
Kömürlerle pişirdiğimiz o ruhlar
Öyle lezzetliydi ki yemesi
Masama arkadaşlarımı da kattım

Pek hoşlanmıyorum hesap vermekten
Belli ki koyun falan da yok ortalıkta
Ortalık dedimse anlamadığımdan
Bir de köprü ve benden başka bir şey olmadığından
Bu ilginç bir analogi
Kim bilir hangi atadan kalan
Masalları severim hâlâ
Dinlemesini değil ama varlıklarını
Öyle sonsuz zamanlı varlıkları anlatan olanlar var
Eşzamanlı var olduğumuz şimdi

Uçunca kanatlarının altında fırtınalar estiren
Dodo'yu bekliyorum beni karşıya geçirecek olan
Uçarak kanatlarının altında fırtınalar estirerek
Ne var karşıda bilmiyorum
Ben burada kalsam da bana uyar
İnatçı ve zorlayıcı bir istekle baş başa kalmışım istemeden ama
Özgürdük ya sonuçta
Sormadılar ki yabancı yerde yaşamak ister misin diye
Bana kalsa bana uyumak da uyar
Nöronlarımın elektriklenmesinden gurur duyacak değilim
Sahi saçlarım neden elektriklenmiyor

Sussam yeridir
İnsan böyle durumlarda da akıllanmıyor
Bir eksiklik var ama ruhu üfleyende de sanki
Üstlenesim yok köprüden geçemeyişimi
Özgürken şimdi en iyisi
Sussam yeridir

Damlasız Yağmur

Aykut Akdere

Dört aydır hemen her gün altında oturup serinledikleri ağaç o gün serinletmiyordu. Bir sigara yakıp dumanını üfledi. Duman rüzgârla beraber yukarı sıvıştı ama serinlik yoktu. Yapraklar yine de uçuyordu. Gökyüzü güneşli, hava boğum boğumdu. Uzakta kıpırdanan bir iki bulutu gördü. Boşlukta asılacak yer arıyorlardı. Buradayken bir kez bile yağmur yağmamıştı. Faytonların olduğu sokağın köşesindeki pastaneye gitti. Bir günaydınla içeri girdi. İki tane sakallı, bir tane kaşarlı poğaça rica etti. Her zamanki gibi gülümseyip teşekkür etti ama karşılık alamadı. Eve döndüğünde, birlikte bahçedeki masada kahvaltı ettiler. İş çıkmasın, vapur kaçmasın diye gecedan kaldırdıkları masa örtüsünü sermemişlerdi. Plastik, beyaz yazlık masanın bu hâli sinirine dokundu.

“Bu masa ahşap değil miydi ya?”

“Yok artık.” dedi Nil, gülerek.

“Ahşap değilse bile bu kadar dandik değildi sanki.”

“Nesi dandik ki? Mis gibi masa.”

“Ne bileyim, ben ahşap sanıyordum bunu.”

“Vallahi alemsin.”

Bavula koymayı unuttuğu bir şey kaldı mı diye merak etti. Kesin bir şey unutmuştu. Unuttuysa unutmuştu, hiç açıp koyacak hâli yoktu. “Evde kaybolmaz nasılsa, bir ara gelir alırım.” diye geçirdi aklından. Mobilyaların, yatakların

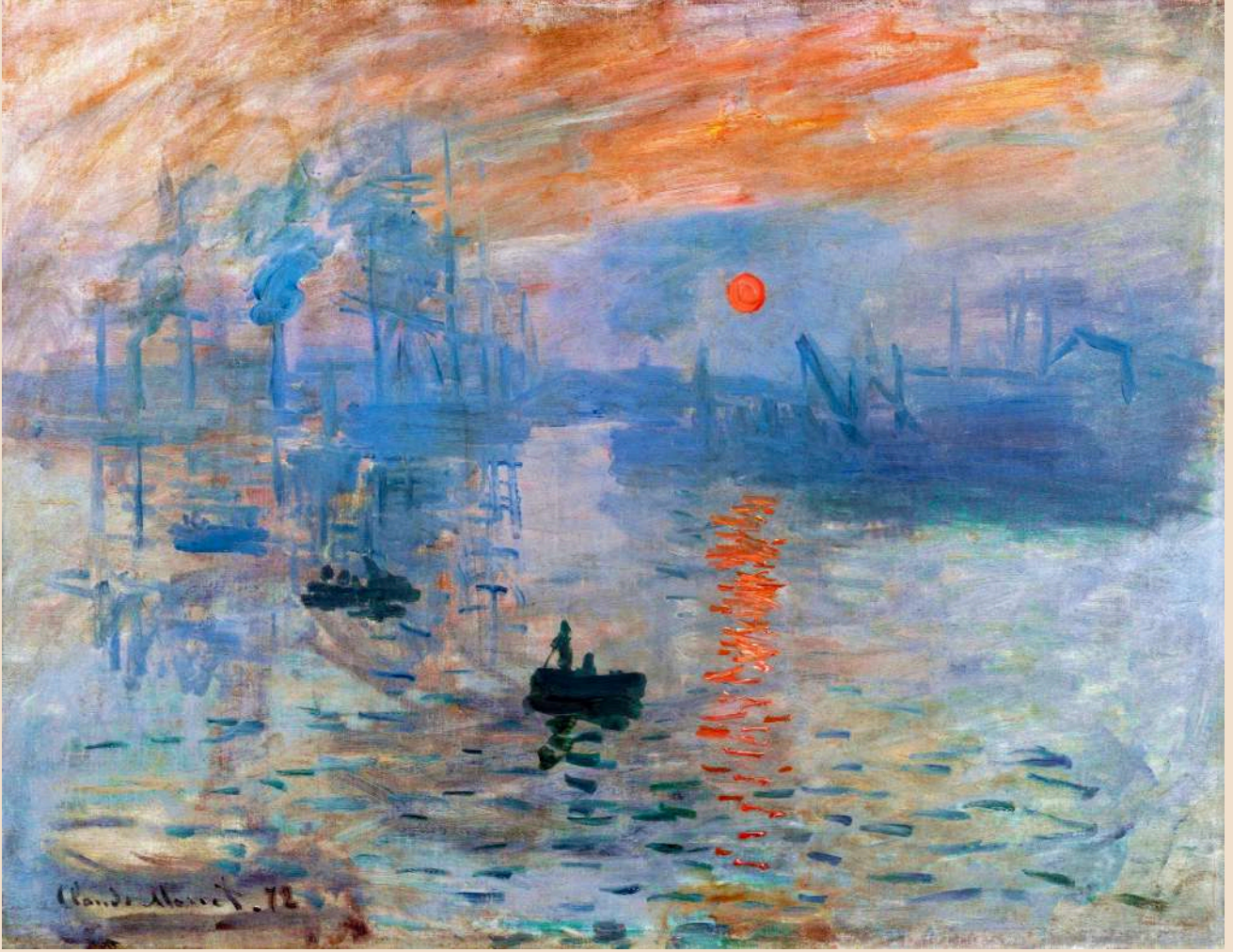
üstüne çarşaf serdiler. Vanaları, elektriği kapattılar, kalın perdeleri çektiler, evi kapatıp çıktılar. Bir ufak bavul, iki sırt çantasına sığmıştı her şeyleri. Adım başı karşılaştıkları at bokları, alerjisini iyice azdırmıştı. Önce gözleri sulanmaya, sonra genzi akmaya, ardından birkaç dakikada bir hapşırmaya başladı.

“İlaç bavulda mı, alalım mı şuradaki eczaneden?” diye sordu Nil.

“Yok, geçer şimdi vapurda.”

Yerleşir yerleşmez içini bir rahatlık kaplamıştı. Bir saat uzaklıktaki şehir, başka bir ülkedeymiş gibiydi sanki. Ada sessizce rahatlığı, yavaşlığı, günü, güneşi, zamanı sundu ona. Ancak hepsini yavaş yavaş, gün gün çıkarıyordu ortaya. Tüm güzelliklerini birden açık etmiyor fakat hepsine davet ediyordu.

Müthiş manzaralara çıkan ara yollarını uzun bir akşam yürüyüşünde, gizli saklı konaklarını bir başka sabah, kenarda köşede sarmaşıklara sarınmış minik evlerini bir öğleden sonra gösterdi ona. Daraldığında koylarını, meraklandığında patikalarını, yorulduğunda birden önüne çıkan eskimiş banklarını, sııcakladığında ise nereden geldiği belli olmayan yumuşak esintilerini paylaştı onunla cömertçe. Birkaç hafta sonra adanın yerlisi gibi hissetmeye başla-

mıştı bile. Ada, sanki vapurdan iner inmez kabul etmişti onu. Bu kabule; komşular, bisikletçiler, dondurmacılar, incik boncukçu kolyeciler, bir iki sahaf, antikacılar, faytoncular, pastaneci, eczacı, bakkal, yaşlılar, ergenler, yaşlılar, çoluk çocuk, kediler, köpekler, atlar, karınca- lar, yengeçler, sülükler, denizaneleri, karabataklar, kurbağalar, kertenkeleler, kızılçamlar, fıstık çamları, defne, meşe, akasya, zeytin ve ıhlamur ağaçları, be- gonviller, papatyalar, sarmaşık gülle- ri, mor salkımlar, martılar, kırlangıçlar, serçeler, sakalar, eşek arıları, bal arıları, kelebekler de dâhildi.

"Burası," dedi Nil'e bir akşam, "ba- yağı bağladı beni kendine. Aslında ben yaşarım burada. Her akşam başka başka kızılarda batan güneş bile yeter.

İyice mihlanıp kalacağım diye korkuyo- rum."

"Korkma." dedi Nil. "Niye korka- cakmışsın?"

"Ya işte, anladın sen ne demek is- tediğimi." diyerek geçiştirdi Hakan.

Dönüş günü vapur iskelesiyle de- niz otobüslerinin arasındaki aile çay bahçelerinden birinde karşılıklı oturup birer çay söylediler. Hakan çayı beğen- medi, Nil'e verdi. Alerjisi geçmemişti. Boynu ve kolları da kaşınmaya başla- mıştı.

"Bisikletçiye yirmi lira borcumuz kaldı." dedi Hakan. "Baktım gelirken, ka- palıydı."

“Bir şeycik olmaz, seneye veririz ya da eylül sonu gelirsek hallederiz.”

“Sabah erken kalkıp tepedeki patikanın sonuna gidecektim manzaraya bakmaya.”

“Niye gitmedin?”

“Gittim aslında da o girdiğimiz aralığın önünde at arabası vardı.”

“Ee?”

“Eesi, baktım bakındım, sahibi yok. Seslendim ama kimse de çıkmadı ortaya.”

“Allah Allah.”

“Evet. Niye oraya bırakmış diye de sinirlendim. E hadi dedim, kenarından geçip gireyim; at birden kişnedi, ayaklarını yere vurdu, bir şeyler yaptı, korktum.”

“Yazık sana.”

Nil bir türlü sonunu getiremediği kitaba daldığında, Hakan neyi unutmuş olabileceğini hatırladı: fotoğraf makinesi. “Makine neyse de filmleri bırakmadık inşallah.” diye düşündü. Altı tane renkli bayat, üç rulo siyah-beyaz, üç tane de renkli film getirmişlerdi. Filmler bitince de aralarından iki bayat rulo seçip üstüne çekmişlerdi; acaba onlar nasıldı, işe yarar bir şey çıkmış mıydı? Kaç poz ediyordu hepsi, hangileri net, hangileri

fluydu? Bir akşamüstü kararmış, yüklü bulutlar bir damla yağmur bırakmadan tepelerinde gezinip giderlerken farklı şekillere girip çıkıp poz veriyorlardı. O fotoğraflar nasıldı? Kargacık burgacık olup göğü kaplayan bulutlar aralarındaki sert kavgayı kesmişti. Şimdi daha büyük bir şey vardı sanki. “Bak, roketi benziyor.” demişti Nil. “Çeksene şunu.” Ardından Hakan’ın roketi göremediğini anlamış, makineyi kapıp kendisi çekmişti. O gece hakkını veremedikleri kavganın yüküyle sessizce eve yürüyüp sabah olunca yarım yamalak öpücüklerle barışmışlardı.

Hakan bu anları düşünürken “Yapmasana evladım, yapma!” diyen bir sesle irkildi. Dört beş yaşlarında bir oğlan çocuğu babasının yanından sıyrılmış, elindeki su şişesini başından aşağı dökerek koşturuyordu. Annesinin kaydığı fırça ile durdu. Kocasından biraz önde, bir yandan tekerli bavulu çekiştirip diğer yandan parmaklarına taktığı torba ve omzundaki çantayla cebelleşirken, söylene söylene yürüyordu. “Niçin beni dinlemiyorsun, niçin kuduruyorsun, niye durduğun yerde huzurla durmuyorsun! Yok sana deniz meniz bir hafta. Anladın mı!” Babanın da yetiş-

mesiyle beraber üçü birbirine küsmüş hâlde geçip gittiler. Hakan'ın gözü çocuğa takıldı. Veledin gözlerindeki muzurluğa... Fırsatını bulduğu anda şişesinde kalan o bir gıdım suyu da boca edecekti başından aşağı. Hakan, ağzında sigara, elinde tuttuğu çakmağı arandı durdu. Nil bir yandan elindeki kitabı okur gibi yapıp bir yandan sevgilisinin elindeki çakmağı aramasını izledi. Epey eğleniyordu. Hakan bir yandan kaşınıyor bir yandan çantaların ceplerini karıştırıyordu. Büyük gözün fermuarını açıp, elini gittiği yere kadar sokup aramaya devam etti. Hatta bir ara, elini daha dibe götürmesini engelleyen çakmağı masaya bırakıp öyle aradı. Nil neredeyse bir kahkaha patlatacaktı. Hakan'ın alerjiden kızarmış, yaşlanmış gözleriyle Nil'in parlayan gözleri birbirini buldu. Hakan "Ben gitmek istiyorum." dedi birden.

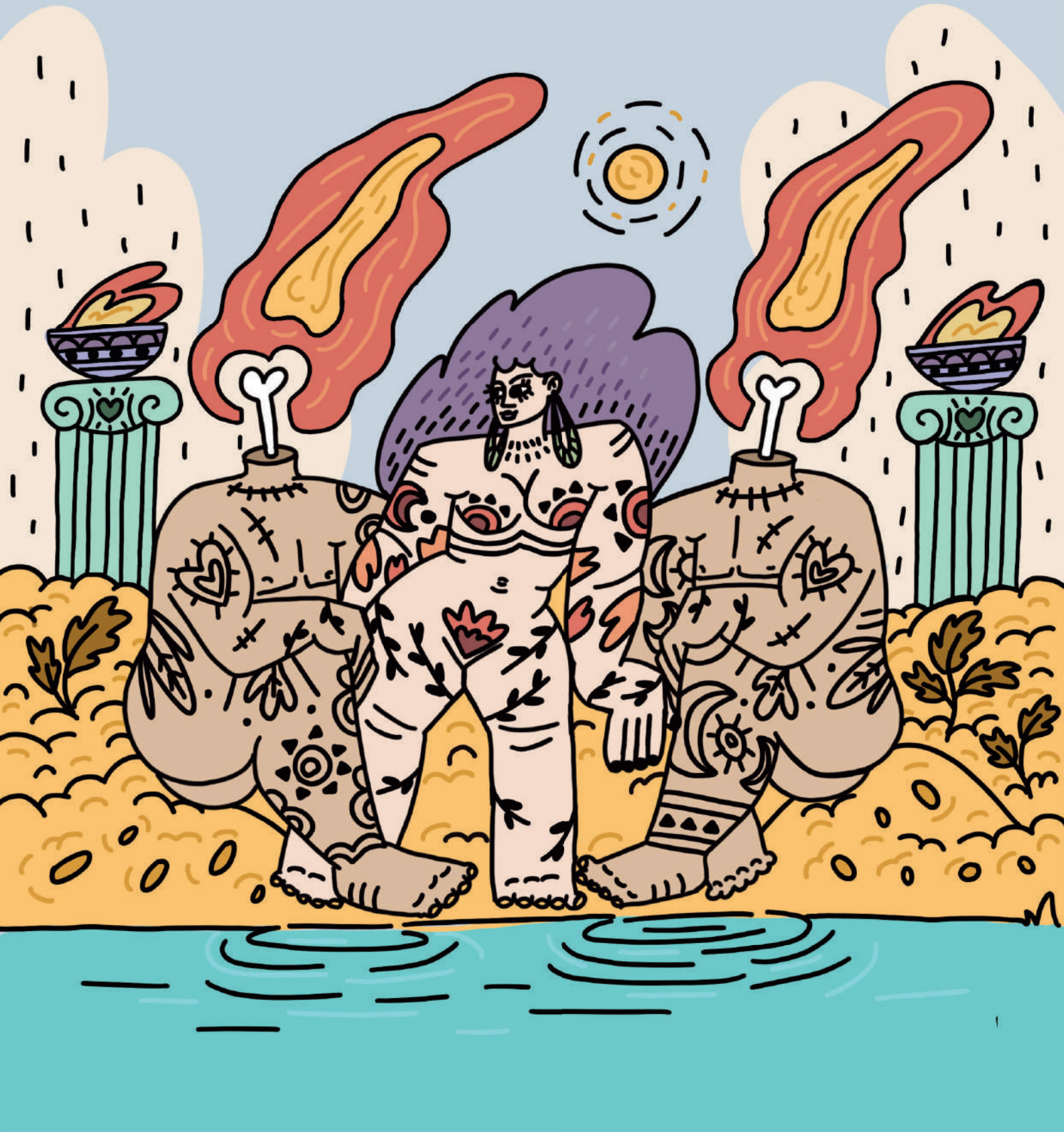
"E gidiyoruz işte."

"Yok, öyle değil." dedi Hakan. "Ayrılmak istiyorum."

Yedi yıl olmuştu. Nil'in sevgisinden, sakinliğinden, huzurundan, sakındığı öfkesinden, neşesinden, melankolisinden,

kendisinden; kaç yıllık ilişkilerinden kaçtığı günden beri bir kez olsun uğramamıştı Ada'ya. Vapurun dış kısmındaki uzun, ahşap banka oturmuş, ayaklarını demirlere uzatmış, gazı bitmiş çakmakla sigarasını yakmaya uğraşıyordu. Gemi ilerledikçe nem iyiden iyiye artmaya başlıyor, havadaki basınç düşüyordu. Sanki boşlukta uçuşuyor gibiydi. Denizin iyotu keskin keskin girdi burnundan içeri. Rüzgâr, dökülmeye başlamış saçlarını bir sağa bir sola yatırıyordu. Vapurla birlikte uçuşan martılar, kuşlar yok oluvermişti. Gökyüzünün rengi değişti. Yoğun, gri kara bulutlar ablukaya aldı gemiyi.

Ada'ya adımı atar atmaz yüzüne çarpan rüzgârla üşüdü. Aile çay bahçelerinden birine oturup bir çay söyledi. Bulutlardan da kara, demli bir çay geldi önüne. Bir yudum aldı, midesi bulandı. Yine de bitirdi. Bir tane daha söyleyip onu da içti. Rengi sararmaya, her yeri terlemeye, vücudu karıncalanmaya başladı. Gök gürültüsüyle birlikte içi dışına çıkana kadar kustu. Sabah erkenden "Nil'in cenazesine" diye çıkıp soluğu vapurda almıştı. Gök delindi. Kalktı. Yağmurun altında hüngür hüngür ağlamaya başladı. Seferler iptal olmuştu.

Kafasızlar

Gilith

Lal Sözlük

Caner Toprak

Dünyalı:

Ne kendisi ne de bir yabancı.

Gelip geçen ilhamlar arasında bir kör yürüyor önümden,
“Islak mendil ve çakmak 10 lira.”

O son moda yargıç bakışlarla,
Gerçekten kör mü diye sorguluyorum da
Saramago geliyor aklıma,
Körlük, yok saymakla kol kola.

Ülke:

Kirli bezle silinmiş yağlı mutfak
Ciğeri, kedi dışında karga
Ölünce değere binen baba.
Ne kendisi ne de bir yabancı
Kimliksizliğin distopyası.

“Bir peygamber daha, Moriya Dağı’na kurban taşıyan
Bir peygamber daha, aşkın duygular uğruna!”
Etik mi, değil mi fark etmez.

“İman paradoksaldır ve absürdü içinde barındırır.” diyor Johannes
de Silentio,
Demek bu yüzden kiralık plajlar ve bir yakadan diğer yakaya geçerk-
en kesiliyor haraçlar.

Pek tabii, mucize yaşam:

Bak şurada hemen, taşmış konteynerlerin ardı
Eşi kayıp, sigara delikleriyle süslü pireli berjer.
Çöp olmakla kıymete binmek arasında arafta,
Hayırlara vesile olur inşallah!

Aile:

Lanetini sürdürmeyi, soy sürdürme bağıyla bağlayan
Sevgiye, yalnız vizeli muafiyet sağlayan
Kokmuş, yosunlu kuyu
Tekinsiz, tuzak köy
Göz yaşına gelen halel!

Yas:

Yarım gün boyunca çiğnenip tükürülen ciklet.

Ve daimi dünyalı:

Bir kör yürüyor önümden,
Gerçekten kör mü diye sorguluyorum da
Saramago geliyor aklıma
Körlük, yok saymakla kol kola.

Köküne Kadar Yaşamak

Cevher Tat

Perdeyi aralıyorum. Gecenin karanlığı dağılmış. Gökyüzü bulutlu ve gri. Bugün de güneş yok ortalıkta. Ellerimle gözlerimi ovuşturuyorum. Daha fazla açık tutacak gücüm yok. Birkaç saate iş için hazırlanmam gerek. Ama bilgisayarı başından kalkamadım.

Bir oyuna başladım, aylardır onu oynuyorum. Hayatın kendisinden daha gerçek, daha heyecanlı ve daha güzel geliyor. Mantığı çok basit: Beş kişilik iki takım var. Her takım tur başında parasına göre silah alıyor ve karşı takımı öldürmeye çalışıyor. Farklı özelliklere sahip karakterler var, kendine uygun bir tanesini seçiyorsun. Kimi karakterler şifacı, kimileri dumanıcı, kimileri uçup kaçabiliyor. Bazılarının bombaları var, bazıları düşmanı kör ediyor. Eğer saldıran tarafsın düşmanın bölgesine girip bombayı kuruyorsun. Bomba patlayana kadar düşmanın bombayı çözmesini engellemeye çalışıyorsun. Savunma tarafıysan düşmanın kurduğu bombayı çözmeye çalışıyorsun. Başarılı oldukça takımın puan alıyor. 13 puan alan takım kazanıyor. Oyunu gerçek kullanıcılara karşı oynuyorsun ve takım arkadaşlarınla konuşabiliyorsun. Oyun temelinde iletişime dayanıyor. Düşmanı gördü-

ğünde takım arkadaşına bilgi vermek lazım. Hangi bölgeye gireceğinizi tartışmanız lazım. Takımın taktiklerini her turda yenilemeniz lazım. Bu oyuna takıldım kaldım. Bu kadar çok oynamamam gerekiyor ama gerçekten hayatımda daha iyi bir şey yok.

Birkaç saatliğine de olsa uyumak iyi olacak. Az uyumak kötü ama hiç uyumamak daha kötü. Alarmı 7'ye kuruyorum. Doğrudan yatağa atıyorum kendimi. Gözlerimi kapatıyorum. Beynim çamaşır makinesi gibi gürültüyle dönüyor.

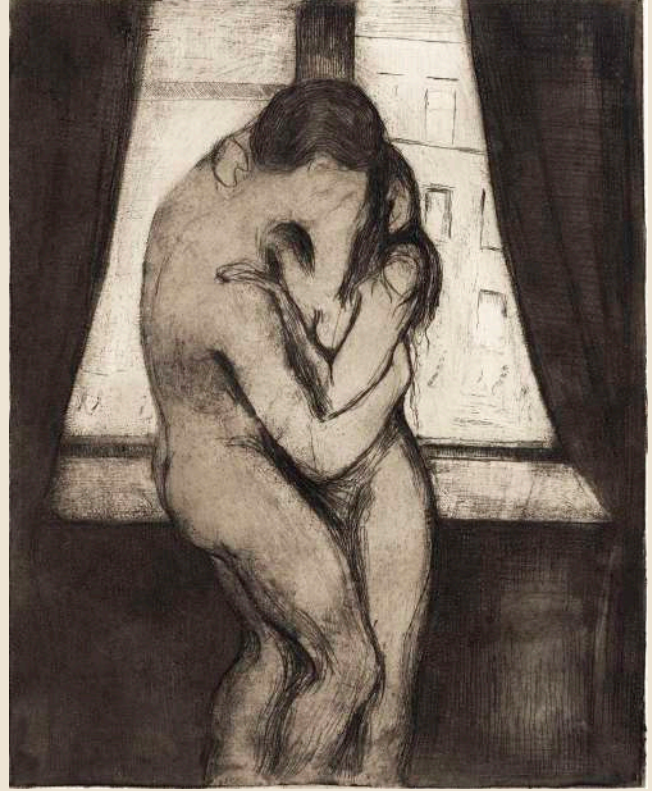
Bir köpeğe dönüşmüşüm. Valiz taşıyan misafirlerin peşinde kuyruk sallayarak koşuyorum. Kibarca havlıyorum. "Valizinizi almamı ister misiniz?" demeye çalışıyorum. Bir aile bana dönüyor. Arap bir aile. Anne, baba ve beş çocuk. Baba "Take this!" diye emrediyor. Her birinin ikişer valizi var. Toplamda on dört tane. Dişlerimle bir valizin kulpunu ısırarak taşımaya çalışıyorum. Kulp parparça oluyor. Baba "Go, go away!" diyerek kızıyor. Valizi bırakıyorum. Etraflarında koşup dil çıkartıyorum. Hopluyorum zıplıyorum. Kuyruğumu sallıyorum. İki ayağım üzerinde durmaya çalışıyorum. Çocuklar korkuyor. Bağırı-

yorlar. Uyanıyorum.

Saate bakıyorum. Sadece on dakika uyuyabilmişim. Bu kadar kısa bir uykuda rüya görmek mümkün olmamalı, diye düşünüyorum. Ama her sabahladığımda böyle oluyor. Yeniden uyumaktan ve saçma sapan bir rüya daha görmekten korkuyorum. Gözlerimi açık tutmaya çalışarak dümdüz yatıyorum. Gözlerim kapanıyor.

Ben, Berkin ve Selen çöp kenarından bulduğumuz ve çok iyi temizlediğimiz üçlü yeşil koltuktayız. Ben ortadayım. Şarap içmişiz. Uykuluyuz. Uyumamaya çalışıyoruz. Selen, "İlk uyuyan kaybeder." diyor. İkisi de kafasını benim omzuma yaslamış. Çok ağır bir yük taşıyormuş gibi hissediyorum. Gittikçe ağırlaşıyor. Dayanamıyorum. Gözlerimi kapatıyorum. Uyuyorum. Ben uyuduktan sonra, nasıl oluyorsa, Berkin'le Selen'in el ele tutuştuklarını anlıyorum. Uyanıyorum. "Hadi bir daha yarışalım." diyorum. Der demez uyuyorum. Ama olanları da görebiliyorum. Berkin ve Selen üzerime çıkmış, öpüşüyorlar. Bir daha uyanıyorum. "Bir daha, bu sefer son." diyorum. Yine uyuyorum. Berkin ve Selen üzerimde soyunmuşlar. Tam seks yapmaya başlayacaklarında uyanıyorum. Berkin ve Selen babamla anneme dönüşüyor. "Ben, oğlum as-

The Kiss (1895)
Edvard Munch

kerden kaçtı, dedirtmem." diyor babam. "Baba, ben askere gittim ya." diyorum. Annem, "Bir kız var. Tam senlik. Kuran kursunda hocalık yapıyor. Öyle de güzel ki." diyor. "Anne, sana Selen'le evleneceğim demiştin ya." diyorum. Babam büyüüp kocaman oluyor. "O seni sevmiyor salak." diye bağırıyor. Salak sesi yankılanıyor kulaklarımda, uyanıyorum.

Doğruluyorum. Yastığı dikleştirip yaslanıyorum. Saate bakıyorum. Bu seferki uykum yaklaşık beş dakika sür-

müş. Bu kadar kısa bir uykuda böyle yoğun rüyalar görmek hiç sağlıklı değil. Başım zonkluyor. Gözlerim yanıyor.

Neredeyse dört yıl oldu Berkin'le Selen'i görmeyeli. Ara sıra rüyamda görüyordum onları. Ama en son ne zaman gördüm hatırlamıyorum.

Üçümüz çok yakın arkadaştık. Ben önce Berkin'le arkadaş oldum. Üniversitenin fotoğraf kulübünde tanıştık. Selen de sevgilisi için Bursa'ya geldi. Ama gelmesinin üzerinden çok geçmeden ayrıldılar. Berkin'le Selen Marmaris'teki yazlıklarından tanışıyorlardı. Selen Bursa'da yalnız kalınca Berkin'i aradı. Ayrılık acısından dolayı benle Berkin'e kenetlendi ve bütün vaktimizi beraber geçirmeye başladık. Selen, bizimle "Bana âşık olmayın sakın." diye dalga geçerdi. "Çok salakça olur bu." Ben salak gibi âşık oldum. Berkin de oldu. Belki

Berkin çok daha önceden âşıktı. Çünkü daha önceden tanıyordu onu. Selen'e hissettiklerimiz hakkında doğru düzgün konuşmadık. O yüzden bilmiyorum. Nihayetinde adını tam koymasalar da Berkin'le Selen biz tam mezun olacakken yakınlaştı. Ben de kaçtım onlardan. Uzaklara gittim ve bütün iletişimimi kestim.

Uyumak zorundayım. Ama uyum kaçtı.

Bilgisayarı açıyorum. Oyunu başlatıyorum. Oyunun en heyecanlı yerinde Berkin ve Selen'le konuştuğumuz bir şeyi hatırlıyorum. *Köküne kadar yaşamak için çok vaktimiz var ve biz bu vakti boşa harcamayacağız.*

Oyun bitiyor, işe gitmek için evden çıkıyorum. Belki de oyun yeni başlıyor.

ihtimaller

Tara Demircioğlu

XXL Kalbim ve Özgür

Emir Taha Sarı

Etrafta coşkulu bir seyirci tufanı. Spot ışıklarının yaydığı sıcaklık ring üzerinde duranların dumanını çıkarıyor. Dışarıdan bakılınca, adeta ruhları çıkıyor gibi. Birazdan bu büyük bedenler birbirlerine çarpacak. İsimler anons edilirken kulakları tırmalayan birkaç ısıklık sesi çıkıyor. İkisi de kırmızı bir dairenin içinde. Bunu her üç ayda bir yapıyor. Her seferinde sonu galibiyet. Karşısındaki rakibi ona bakıyor. Onun akli ise evinde. Kendisini sirk maymunu gibi hissediyor. Nefesini tutuyor. Uçmak istiyor. Gitmek. Kafesinin kilidinin açık olacağı bir günü bekliyor. İşareti bekliyor. Ve...

Kafesin içinden gökyüzüne bakılabiliyor. Güneş hep inadına yapar gibi, gözüne gözüne vuruyor. Birkaç zamandır aklında olan buydu. Şans ise bugün yüzüne güldü. Gevşek olan kilit, adeta kanatlarına çağrı yapıyor. İlk önce kapıya uçuyor. Ağırılığıyla açılıyor. Aralanmış kafesin içinden dışarıya doğru bırakıyor kendini.

Önünde bütün bir şekilde duran sıcak hindinin dumanı tavanda. Bol tereyağlı patates püresi, pudingler, poğaçalar ve sıcak bir pilav var önünde. Sofranın bir ucundan diğer ucuna kadar akla gelebilecek her çeşit yemek dizilmiş yine. Yemeği yerken duyduğu tek şey ağız şapırdatma sesi. Boğazlarından mideye inerken çıkardıkları o ses. Yemeği alelacele yemekten kaynaklı nefes nefese kalmış bünyeler. Alından akan ter. Kırmızı yüzler. Aklına birkaç gün önce kaçmış olan muhabbet kuşu geliyor. Annesine söylediği zaman, "Çit-

lerin dışından bakmak istemiş." cevabını alıyor. Onun peşinden uçmak istiyor fakat göbeği yer çekimiyle tezat işleyen bir durum...

Uzun zamandır bu isteğini içinde tutmuştu. Hayatının bu dakikasına kadar ailesinin mirasını devam ettiriyordu. Onların istediği gibi yiyordu. Onların istediği gibi yaşıyordu. Onların istediği gibi uyuyordu. Onların istekleri, onun kendi mutluluğuna ket vuruyordu. Kendi özgürlüğüne kavuşan muhabbet kuşunu getirdi aklına. İrade sahibi olunması gerektiğini fark etti. Korkunun, insanın başına gelebilecek en güzel şey olduğunu anladı. Kanatlarını açmak istedi. Açtı.

"Ben zayıflamak istiyorum." dedi. Yemek seslerinin arasında kayboldu isteği. Trans yağlar, kaloriler, proteinler ve karbonhidratlar eritti özgürlük hayallerini. Erimiş hayallerden bir başka tabak yemek yapıldı ve koyuldu önüne. İstemedi. Elinin tersiyle itti. Hayat şefinin spesiyali değildi artık aradığı. Kendi yemeğini kendi pişirecekti.

"Ben... Ben... Ben zayıflamak istiyorum!" diye daha da çıkıştı.

Birkaç saniye baktılar. Kahkaha attılar. Yemeğe devam ettiler.

Birkaç saniye bakmaya devam etti. Gülmedi. Yemeği soğudu.

"Ha, sen ciddisin?" diye karşılık verdi annesi.

"Evet, ciddiyim. Zayıflamak istiyorum." dedi tabağındaki son lokmayla bakışarak.

"Başımıza yeni icatlar çıkarıp dur-

ma! Ne demek zayıflamak istiyorum? Hem zayıflayıp da ne yapacaksın? Ne olacaksın?”

“Her şey?” demek geldi içinden. Sahi ya? Öyle değil miydi? İsteddiği her şey olamaz mıydı? Olamazdı elbette. Bilmiyordu ama o bunu. Daha çok küçüktü. Onu, hayatın insanın kafasına koyduğu her şeyi yapabileceği bir yer olduğuna inandıran kitaplar ile büyümüştü. O yüzden bir şeyleri gerçekten ama gerçekten çok isterse, her şeyin olabileceği inancı vardı içinde. Belki de bunun en büyük sebeplerinden biri, başka hiçbir şey olamayacak gibi hissetmesiydi. İnsan, mutsuzluğunun dibine gömüldükçe kaybediyordu rasyonel düşünme yetisini. Bilye gibi savruluyordu sağa sola. En rezil anları olurdu bu insanların. Kendi hayatları bir araba olurdu ve direksiyonunda dâhi kendisi olmazdı. Hatta bazen, insanın kendi hayatı, kendisini benzinlikte bile unutabilirdi.

Bir kahraman olmak isterdi. Özgür bir kahraman. Okuduğu çizgi romanlarda hep kendi kararlarını kendi verebilen ve güçlü olmanın zorluğuyla sınav yaşayan o kahramanlara özenirdi. Hayat ne kadar sert vurursa ona karşılık verebilen o karakterler onun kahramanıydı. Odasında, yatağının sağ dibindeki muhabbet kuşu da aynı o kahramanlar gibi olmak istemişti. Muhabbet kuşunu, muhabbet edeceği kimse yok diye almıştı. Fakat muhabbet kuşu onun gibi değildi. Önüne koyulmuş, yaşayıp da kendini çürütmesi beklenen ve birazcık şikâyet edip alevlenerek kendini suni bir canlılığın içinde hissedeceği hayatı tercih etmemişti. O bekledi ve fırsat kolladı. Kanatlarını açtı. Balkondan bı-

raktı kendini. O artık özgürdü. Bizimkisi ise çok yalnız...

“Kahraman olacağım!” dedi heyecanla.

“Ne?” diye tepki veren aile üyelerine, büyük erkek kardeş, “Süper kahraman gibi mi?” diye eşlik etti.

“Oğlum, biz yedi kuşaktır ekmeğimizi bu spordan çıkarıyoruz! Sumo güreşçisiyiz biz, sumo! Ne zayıflaması ne kahramanı yahu! Senin baban da buydu, babanın babası da bu!”

Hakikaten de öyleydi. Neredeyse dört kuşaktır bu sporu yapıyorlar ve bununla geçiniyorlardı. Babası eğitimlik yapıyor, ayrıca üç çocuğunu da turnuvalara hazırlıyordu. Anne, çocuklarının diyeti için her gün yemekler hazırlıyordu. Büyük dedelerinden kalan bir mirastı bu. Yarı Japon yarı Türk olan bu aile, Eskişehir’de bir bahçeli evde kalıyor ve her üç ayda bir, bir etkinlik veya hut turnuva için yurt dışına çıkıyorlardı. Babasının en büyük hayali, olimpiyatlara sporcu hazırlamaktı. Bunun için bir dönem Eskişehir sokaklarında broşür dağıttı. İsteddiği ilgiyi toplayamadı. Başarısız oldu.

“Kardeşlerine doğru örnek ol, Seçkin!” diye çıkıştı annesi.

Eller, ufak kız kardeşin kulağındaydı. Eller ile kapanan kulakların yanı sıra, gözler deli gibi merak ediyordu ne olduğunu. Fal taşı gibi dışarıya çıkmış, bir Seçkin’e bir de babasına bakıyordu. Ya da fazla kilodan dolayı içeriye gömülerek yok olmuş gözler, kurtulup özgürlüğüne kavuşmak için bir hamle daha yaptı.

“Ne olacak sanki ben istediğim gibi olsam! Hepiniz zaten bu mesleği yapıyorsunuz. Ben yapmamışım, çok

mu sanki? Batar mıyız?"

"Evet ama..." dedi annesi.

"Sen çok başarılısın." diye ekledi babası.

"Çok." diye destek çıkan büyük kardeşine bir sürü farklı yerden "Çok, çok, çok..." sesleri katıldı.

Konuşmanın uzadığı her saniye, alındaki ter damlalarının sayısı artıyordu. "Ne oldu evladım, kız mevsusu mu? Anlat bakayım babaya." dendi sıcak bir ses tonundan. Bir tenis maçıydı bu. Annesi bir taraftaydı, babası bir tarafta. Karşılıklı olarak atılmaya başlandı tüm sözler.

"Bak çocuğum, 'Elin kanma iki çift sözüne, yaparsın hemen, sonra döner götünü yüzüne' demişler!" dedi anne her kelimeyi bastıra bastıra.

"Ben de yaşadım evladım, lise çağındayken. Eğer böyle bir durumsa anlat bana." diyerek karşılık verdi babası.

"Bak çocuğum, 'Umduğunda bulduğun değil, bulduğunda umduğundur hayır.' demişler!" geldi peşine.

"Ee, kalbimiz kırıldı da ne oldu sanki? Öldük mü? Dünyanın sonu mu geldi? Özgüvenimiz büyük bir sarsıntıya uğradı ve bunu kabul etmemek için türlü türlü şeylere tutunarak zihnimizin bambaşka koridorlarında o anıları tozlanmaya bırakıp, kendimizin çok daha iyi bir hâli olabileceken, idare eder bir hâline mi dönüştük? Hayır tabii. Bak, anneni buldum işte."

"Abim yemeyecekse, tatlıyı ben yiyebilir miyim?"

"Bak çocuğum, 'Başkasının ayaklarıyla gezenler, kendi gözünün görmek isteyeceğini göremezler.' demişler!" diyerek mükemmel bir trio yapan anne-

nin ardından, "Oğlum, balıklar sürekli kim olduklarını unuttukları için bulundukları akvaryumun dışını merak ederler. Filler öyle mi? Atasını dahi hatırlar fil. O yüzden hep böyle güçlü kuvvetlidir. Balık olma. Fil ol, fil! Hatırla kim olduğunu!" diyen baba, son dokunuşu yapmış oldu.

"Abim yemeyecekse, tatlıyı ben yiyebilir miyim?"

Tüm söylemek istediği lafları yuttu Seçkin. Söyledikleri tüm lafları yuttu. Önündeki sıcak hindiye yuttu. Bol tereyağlı patates püresini yuttu. Poğaçaları, pudingleri, pilavların hepsini yuttu. Kum tanesi oldu dünya gözünde. Onu da yuttu. Gözyaşları akmak istedi, onu da yuttu. Bir muhabbet kuşu geldi gözünün önüne. Uçtu da uçtu kuş. Tuttu. Yuttu. Annesini yuttu. Babasını yuttu. Abisini yuttu. Kız kardeşini yuttu. Evini yuttu. Yuttuğu her şeyi içinde tuttu. Ve sonra da her birisini masaya kustu.

Masa boydan boya kusmuk ile kaplanmıştı. Küçük kardeşiyle göz göze geldi. Kardeşi, yuvalarından çıkmaya çalışan gözleriyle, "Abi, tatlıyı yemeyecekse yiyebilir miyim?" dedi.

"Al canımın içi. Afiyet bal şeker olsun."

Ağlayarak odasına gitti Seçkin. Gece vakti boyunca, yorganı üstünde, gözleri tavanda, dikizledi olmak istediği dünyayı. Olmak istediği insan için, olabileceği insan kadar mücadele etmek hiçbir şey kazandırmazdı insana. Birazcık korkmalıydı insan. Belki de insanın hayatında korku, acı ve mutsuzluk daha fazla olmalıydı. Çünkü bağımlı olduğunu bildiği o yaşamın içerisinde çürütebilirdi kendini. Bir başka ihtimali düşünmekle yetinirdi sadece. Risk alabilmeliydi ve

aldığı riskin sonucunda mutsuz olmak da ona bir şey kazandırabilirdi. Böyle büyüyordu insan. Kendi isteğiyle direksiyonu bir yere çevirince...

Hayatın, sadece mutsuzluğun olduğu karamsar bir yer olmadığı gibi neşeli bir diyar olmadığı da kesindi. Hiçbir tartısı yoktu elinde hayatın. Önünde sonunda savrula savrula yaşıyordu hayat. Bazıları bunu kabul etmeyerek hep çocuk kalmak istedi. Bazıları ise büyümenin daha az acı verici olduğuna inandı. Günün sonunda, hayat herkesi bir şeye inandırıyordu.

Annesi odaya girdi. Elinde tarçınlı kurabiye ve bir bardak sıcak süt vardı. Yanı başına koydu. Oğlunun dizlerini, göbeğini ve elini sevdi. "Çok üzdün babanı." dedi. "Hayatı boyunca hep sizin için çabaladı, sizin için çalıştı. Ona bu kadar acımasız olma." diye ekledi.

"Hep bu hayatı mı istedin?" diye sordu Seçkin.

"Nasıl yani?"

"Bu yaşadığın hayat, gençken ya da çocukken düşlediğin bir hayat mıydı?"

Bir süre durdu annesi. Sorulan soru, odanın etrafında birkaç tur attıktan sonra, geri döndü kulaklara. Hiç tartılmamış bir soruydu. Ya da yıllar önce, insanın kendisine sorup cevabını dâhi almadan bir kenara koyduğu tonlarca sorudan bir tanesiydi.

"Hayat böyle işlemiyor ki anneciğim. Her şeyin, elimizden gelen en iyi hâlini yapmaya çalışıyoruz. Bazen kusurlu oluyor, bazen ise idare eder. Hiçbir zaman mükemmel olmuyor. Eğer hayatıma baktığım zaman, sadece

kusur görseydim belki de bu yaşadığım hayattan mutsuz olabilirdim. Ama elimde mükemmel denecek kadar özel olan bir şey var. Çitlerin içinde, bildiğim yerde, bildiğim sabahlara uyanıyorum. Başka ne ister ki insan?" dedi annesi.

"Ne ister?" diye sordu.

"Birkaç sabah daha..."

"Hayatı hep çitlerin çevresinde uzakta bir manzarayı izliyormuş gibi yaşamamalı insan." diye düşündü içten içe Seçkin. Annesi, "Zayıflama konusunu düşün, olur mu?" dedi. Kafasını salladı.

Hiç düşünmeyecekti. Görmek istemiyordu kendisini güreşirken. Görmek istemiyordu kendisini bu vücutta. İsteddiği hayata kavuşacaktı. Düşlediği özgürlük yer çekimine karşı koyabilirdi. Hayatın kusurlar ve idare edebilirler ile geçindirmek istemedi. Mükemmel olmak istedi kendince. Artık her akşam yemeğinden sonra dostu olmuştu klozet deliği. İki parmak, boğaza doğru bir Heimlich manevrası yapıyordu, "Kurtaracağım kendimi bu bedenden!" diyordu. Bir zaman sonra, ailesi oğlundaki bu zayıflığı fark etmeye başladı. Yemeklerin sayısıyla birlikte yağı arttı. Bir bahane bulmalıydı Seçkin. Herkes uyuduktan sonra, gece kaybolup gündüz olana kadar koştu. Ayaklarında biriken yaralar bir bela olmaya başlamıştı. Günden güne, zayıflama yolundaki hayallerine köstek oluyordu.

Tam bu sıralarda, bir reklam gördü televizyonda. Bir ilaç. Vücuttaki tüm yağları ve kiloları yok ettiği iddia edilen bir ilaç. Fiyatı ise tuzlu. Kara kara düşündü Seçkin. Tüm ihtimalleri ve seçe-

nekleri değerlendirdi. Zaman ilerledikçe seçenekler kapana kısıp gidiyordu. Bir sağına baktı, bir soluna. Hiçbir yerden hiçbir çare gelmeyince, yatağının altındaki kutuyu çıkardı ve tüm koleksiyon kartlarını satmaya karar verdi. Mahallede hiç sevmediği bir çocuk vardı. "Zengin dölü" derdi ona. Zengin dölü, ilk defa işe yaradı. Tüm kartları, ilacı alabileceği bir fiyata sattı.

Yaralı ayaklarıyla topallaya topallaya gitti eczaneye. Eczacı, aşağıdan yukarıya taradıktan sonra, "Kim için bu delikanlı?" dedi. "Mühim bir mesele için." İlacı aldığı gibi eve gidip kullanmaya başladı. Birkaç gün hiçbir etki göstermedi ilaç. Her sabah, her öğle ve her akşam tartıya çıkıyordu. Sayılar üç aşağı beş yukarı aynıydı. Tek etki bedenindeydi. Biraz daha fazla terliyor, kusuyor ve kakasını ediyordu. Fakat birkaç gün sonra hiç beklemediği bir şey oldu.

Kıyafetleri içine birkaç insanın sıgabileceği kadar boldu. Seçkin mutluluk çılgınlıkları atarak çıktı odasından. Gazete okuyup yemek yiyen babası gözlerine inanmadı. Seçkin hemen ayakkabısını giydi, evlerinin ilerisindeki ormanda, kuytu köşede, saklamış olduğu küreğe doğru koştu. Küreği eline alır almaz, ayaklarının altındaki toprağı eşeledi de eşeledi. Birkaç saat geçtikten sonra, sert bir şeye çarptı kürek. Ulaşmak istediği yere varmıştı. Elleriyle başını tuttu gömdüğü şeyin. Üzerinde uyuyan top raklar dağıldıktan sonra, geriye büyükçe bir sandık kaldı ortada. Sandığın içini açtı. İçinde birazcık tozlanmış olan eski bir kahraman kostümü vardı. Üzerindeki kıyafetleri çıkardı. Tozlu kahraman

kostümü üzerine tam oturdu. Koştura koştura ilerledi bahçesine. Üzerindeki kostümü gören annesi, "Bu hâl ne öğlum?" diye sordu. "Kahraman oldum ben!" dedi, otuz iki diş gülen çocuk.

Balkona çıktı. Bir aşağıya baktı, bir yukarıya. Yerden yukarı dört kat vardı. Havada ise onu izlemekte olan birkaç kuş sürüsü. Geriye birkaç adım attıktan sonra arkasından aile üyeleri geldi. Balkonda duran Seçkin'e, odanın içerisinden korkuyla bakıyorlardı.

"Öğlum, ne yapıyorsun Allah aşkına?" diye bağırdı babası.

"Çocuğum, yapma etme!" diyerek ağlamaya başladı annesi.

"Özgür'e selam verip geleceğim. O başardıysa ben de başaracağım. Büyütülecek bir şey yok. Artık XXL değil kalbim." dedi.

Balkondan bıraktı kendini yer çekimine. Tüm ailesi gözyaşlarıyla birlikte, balkona doğru koştu. Aşağıda, yolun etrafına dağılmış bağırsak, paramparça olmuş bir yüz ve patlamış bir kafatası görmeyi beklerken sadece dümdüz bir beton zemin gördüler.

Kafalarını biraz daha havaya kaldırdıklarında ise, süzülmekte olan çocuklarını gördüler. Kahkahalar atarak, Özgür'ün ilerlediği rotadan gidiyordu Seçkin. Özgür'ün kafesinden çıkıp kendi hikâyesini başlattığı gibi başlatmıştı kendi hikâyesini. Bunu tek arkadaşına söylemek için can atıyordu Seçkin.

Annesine baktı. Annesi artık ağlamıyordu. Gözlerinde belli belirsiz bir korku vardı.

"Çitlerin dışından bak hayata anne!" dedi Seçkin. Ve yineledi.

"Çitlerin dışından bak."

NilüferCansuKakşı

İstanbul'un En Güzeli

Aycan Aluçlu

ne çok severdin papatyaları
bense en çok seni severdim
öyle güzel anlatırdın ki
güzel değilse bile o hikâyeler
senden dinlemek dindirirdi
yeri gelir öfkemizi
yeri gelince de
deli bir kahkaha atardık
beraber
gözlerin kısılırdı sanki birer çizgi
“ağızlar fiyonk”
şimdi düşününce
kulak deliklerime kadar
her yerimde izin
tek taşım senin hediyen
senden öğrendim
bu bacaklarla devrilmeden
bir ömür ayakta durabilmeyi
sen gidersin belki bugün
zarafetin kalır yadigâr
oralarda görürsen
nananeme selam söyle
ayten teyze'ye de öyle
siz birer sigara tellendirirsiniz belki
bizeyse karagümrük bir gece daha oldu
duman...

hoşçakal istanbul'un en güzeli
sayende öğrendik bu şehri sevebilmeyi.

DenizKanunları

Bilge Varol

Burası insanların aklına yazları gelir. Aman ne serin, aman kremimi süreyim de yanmayayım... Peki ya bize ne demeli? Tüm hayatını burada geçiren bizler hiç tadını çıkaramıyoruz denizin, yazında da kışında da. İş bitmez denizin. Yemek bulacaksın, atılan ağırlara yakalanmayacaksın, en zoru da durmadan yüzeceksin. Durmadan yüzmek zorundasın yoksa batarsın ya da çıkar-sın. İkisi de iyi değildir denizde, batmak da yüzeye çıkmak da tehlikelere gebe-dir.

Deniz, tüm bu kurallar bütününe baktığımızda yaşanacak yer değildir. Yine de ben burada yaşamayı tercih ediyorum. Ben burada çocukluk hayalime can veriyorum. O yüzden de yakınsam da ağlasam da burada attığım her kulaç canıma can katıyor. İnsanın kafasına eseni yapmasının verdiği zevki ben burada denizde yaşamaya başlayınca tattım. Bir karar verip kararın arkasında durmanın zevki... Her türlü av tehlikesine karşı yine de kararının arkasında durmanın verdiği özgürlük... Benim burada yaşadığım işte tam olarak bu.

Günlerim genellikle kulaç atmakla geçiyor. Arada duruyorum tabii, battım ya da yükseldim gibi olduğunda kulaçlamaya devam ediyorum. Denizin önüme koyduğu ilk sınav, bu daima kulaç atma zorunluluğu oldu. Yeri ayağının

altında hissetmeyi bıraktıktan sonra suyun içinde rastgele süzülmekten keyif almak için yapman gereken tek şey aklından karaya ait şeyleri silmek ve kulaç atmak. Ayak tabanının yerküreye temasının verdiği güveni unutmam gerekiyor denizde. Özgürlük istiyorsan ayaklarının buruş buruş olmasını göze alman gerekiyor. Sonra su yutmamayı öğreneceksin, nefesini idareli kullanacaksın, burada her oksijen molekülünün ayrı bir önemi var. Bu kuralları öğrendikten sonra rahatlıyor insan, her özgürlüğün bir kuralı olduğunu öğretiyor deniz insana. Kocaman, mavi, tuzlu bir özgürlük. Yalnız başına, herkese uzak, canının istediği yere gidebildiğin, büyük su birikintisinin ortasında çığlık çığlığa bir özgürlük.

Çocukken yüzmekten çok korkardım. Bundan zevk alanları anlamazdım. Dedem çok severdi yüzmeyi. Çocukluğu denizde geçtiğindenmiş. Benim de öyle olmamı istedi diye yüzmeye bebeklikten çocukluğa geçtiğim gün başladım. Tekneden aşağı attı beni dedem. O zaman deniz kanunlarını bilmiyorum tabii, iyi su yuttum. Ben diyeyim bir saat, dedemler desin bir dakika içinde can havliyle ilk kulacımı atıp kendimi suyun üzerinde tutmayı öğrenmişim. O gün bugündür de iyi yüzerim. Dedem kadar olmasa da iyi yüzerim. Dedemin suyla olan ilişkisi benim için hem korkutucu

hem de heyecan verici oldu hep. Onu yüzerken seyretmek, insanın bu dünyada her şeye kadir olduğuna inandırır beni. Sonra bir noktada gözden kaybolurdu ve o zaman başlardı korkular. O zaman da bir insanın kadir olabileceği şeylerin sonsuzluğundan ürkerdim. Ninem desin beş gün, ben diyeyim bir saat, dedem desin yirmi dakika sonra da görürdük dedemin hızlı kulaçlarla bize doğru geldiğini. O zaman da yine insanın kadir olduğu şeylerin ihtişamına kapılırdım. “Ben de” derdim kendi kendime, “Ben de bir gün gözümün gördüğünün de ilerisine kadar yüzeceğim.” Sonra büyüdükçe bunu denemeye de başladım. Denizde uzun süreler geçirir, sınırlarımı zorlardım. Girerken anneme beni izlemesini söyler, çıktığımda “Gör-

dün mü, nereye kadar gittim?” diye teyit isterdim. Hep görmüş olurdu. Ben göremesin isterdim, gözünün göremediği bir yere yüzebilmiş olmak isterdim. O yüzden her seferinde biraz daha uzaklaşmaya çalışırdım ki çıktığımda bana, “Nerelere gittin, göremedim seni.” desin.

Büyüdüm. İki çocuklu, bir kocalı bir kadın oldum. Şimdi dedemin yaptığını yapabiliyor, denize girip gözden kaybolabiliyorum. İzimi ufuk çizgisinde kaybettirmenin kudretini içimde hissediyorum. Artık çıktığımda sormama gerek kalmıyor çünkü herkes aynı şeyi söylüyor: “Bir yerden sonra nereye gittiğini göremedik.” Bu alabileceğim en iyi iltifat. Şimdi de yıllardır denizdeyim. Çıktığımda ne olur, merak etmiyorum.

Kim ne der ya da en son kim gördü beni ufuk çizgisinde, merak etmiyorum. Buranın kurallarına ayak uyduralı, buranın oksijenini içime çekeli uzun zaman oldu. Buradaki hayatın en kötü yanı yalnızlık. Bu yalnızlığı paylaşamamak. Telefonla bu yalnızlığın fotoğrafını çekememek ve kimseyi arayıp ben çok yalnızım diyememek. Belki de en iyi yanı da budur, bilemiyorum.

Karadakiler beni gözden kaybedeli yıllar oldu, farkındayım. Merak içinde olabilirler, bunun da farkındayım. Ama ben de onları gözden kaybettim, denizde ilerledikçe bir yerden sonra onları göremez oldum. Sağıma baksam mavi, soluma baksam mavi, önüm, arkam, çaprazlarım, her yer mavi. Bu maviliğin içinde bazen dönerim. Kendi etrafımda dönerim. Çılgınlar gibi, denizin oksijen kuralını hiçe sayıp müsrif bir şekilde oksijen tüketerek dönerim. Şimdi de dönüyorum, dönüyorum, dönüyorum... Görüyorum! Çocuklarımı görüyorum. Yıllanmış maviliğin içinden çocuklarımı görüyorum, kumda oynu-

yorlar. Onlar bana bakıyor mu, bilmiyorum ama tek düşünebildiğim aç olup olmadıkları. Dönmeyi bırakıp onlara doğru yüzüyorum. Bir insanın nelere kadir olabileceğini kulaçlamış hâlde yüzüyorum. Karaya dönmenin büyük korkusunu taşısam da zamanın geldiğini hissediyorum. Çocuklarımin aç kalmış olabilecekleri ihtimalini düşünerek karaya dönüyorum.

Uzaklaşmanın yıllar aldığı karaya ben diyeyim otuz üç dakika, kocam desin on dakika içinde dönüyorum. Nefes nefeseyim. Karadaki insanlara has bir müsriflikle nefes alıyorum. Oksijeni resmen tüketiyorum. Çocuklarıma sarılıp onlardan özür diliyorum: "Özür dilerim, beni affedebilecek misiniz?" Çocuklarım gülüyor. Kocam da gülüyor. Ben gülmüyorum. "Aç mısınız?" diyecek oluyorum. Kocam yine gülüyor. "On dakika yüzdün, acıktın mı?" diyor. "Ben siz açsınızdır diye döndüm, denizde çok mutluydum." diyemiyorum. Ben de gülüyorum. Benim yıllar süren özgürlüğümün onlar için on dakika olduğunu anlıyorum.

A vibrant, abstract illustration featuring a central white rabbit with large, expressive eyes and a wide, toothy grin. The rabbit is surrounded by a chaotic, colorful environment filled with various elements: a large, multi-colored eye in the upper center, a clock face in the lower right, a red flower-like shape in the upper right, and a green, leafy plant in the lower left. The background is a dark, swirling mass of colors, creating a dreamlike, surreal atmosphere.

HAYDİ

Gaia'nın Bilmedikleri

Enes Turan

İlk önce işittim sonra tanıdım onu
Yaşıyordu uzun yıllar, bastığım her yerde
İlk adımlarımı üzerinde attım farkında olmadan
İlk işittim, göremedim engin göğüslerini
Bilemedim hangi antik diyarın kraliçesi
Anamı öldürdüğüm hangi gözlerimdi
Bilemedim.
Yatar ak pak ayaklarımın altında
Serinir lodosun sevgi dolu esintisinde
Saçları saman çöpü olur kimi vakit
Bahar onun göz yaşlarından dökülür ilk
Göz bebeklerimin nemli duruşuna.
İşittim de öyle tanıdım onu
O koca Gaia, bahşetti bana görünmeyi
İlk göründüm, öyle sevdim onu
Sesimin çatallaşan yıllarında
Gördü büyüttü beni yeniden
O koca Gaia, açtı gözlerini kör bir vakitte
Bakabilmek için düşük gözlerime.
Kalktım geldim baldırlarından Pontus'un
O koca Gaia yeniden aldı büyüttü beni
Önce annemi öldürdüm bakışlarımla
Yenik düştü ismim erdemime
Hiçbir tanrı affetmezdi beni
İçimdeki çılgılığı duysalardı eğer,
Pontus affetmezdi Kuzey Ege kıyılarında,
Tenedos'un bağlarında bulabilseydi beni,
Zarif sandıklarından birisiyle saliverirdi
Akdeniz'in tuzlu sularına.
O vakit Tenes karşıları beni
Yazgımızın aynılığından korkardık önce,
O koca Gaia saklardı ikimizi birden Tenes'in adasında,
Zarif göğüsleriyle doyururdu bizi.

İlk işittim de sevdim, o koca Gaia'yı
İşittim, işittireni sevdim
Anamı öldürdüm de geldim bu diyarlara
Tenes'in adasına çoban olmaya
O yırtıcı falezlerin arasında
Ayın yankılarıyla birlikte gidip gelmeye.
O koca Gaia görür beni yıldızların parlaklığında
Kimi zaman bir ses duyar gibi olursam
Suskun bir kuş çığlığı,
Yahut poyrazın yaman yellerinden
Kopup alnıma değen bir uğultu,
Anlarım, unutmamış o koca Gaia beni.
İlk önce işittim sonra tanıdım onu
İlk önce tanıdım sonra sevdim onu
Efsanemin gizli bir sandığı oldu
Salamadım ne Kuzey Ege'ye
Ne Akdeniz'in tuzlu sularına.
O koca Gaia öldürttü bana anamın nasırlı ellerini
Beni törenlere buladı önce,
Göğsüne yatırmadı
Fakat sarıldı vazgeçmeyeyim diye bu mittten
Ve de Tenedos'un ağır rüzgârlarında
Yeniden keşfedebilmem için onu
Ufak bir kırıntıyla besledi beni.

Her gece kuzeyden gelir anamın kirpikleri
Tartaros'un sıcak buharından yükselir önce göğ
Düşer kardinal bağlarının arasında
Ayak uçlarımla önüne.
Onların hepsine çobanlık ederim
Vakit akşamüstünü buldu mu
Değirmende öğütür yeni analar bakarım kendime.
Hiçbiri o koca Gaia'nın alamaz yerini
Önce işittim de sevdim onu
Tanımazdım ilk gençlik yıllarımda
Ne Tenedos'un kadim gecelerini
Ne de anamın uçuşan kirpiklerini.
Sonra bir zelzele koptu geldi Kuzey Ege'nin dibinden
Bir şafak vakti buluştu benimle gözleri

Ne yapacağımı bilemedim koştum
Çağlar atladım kurtulayım
O koca Gaia'nın merhametsiz sevgisinden
Koştum sığındım en güneyine adanın
Poyraz rüzgârları bile uğramaz buraya
Hava böyle sakin kaldı mı yaşamak güzel olur
O koca Gaia'nın gözleri unutulur gider
Yakamozun dans eden şavkında.

O koca Gaia öldürttü anamı bana
Tuhaf bir yazgının parçaları oldum
Tenedos'un güneyinde kalakaldım.
Artık dönebileceğim bir sandık bulamam
Ne Pontus geçer buradan
Ne de ilk gençliğim.
O koca Gaia'nın gözlerinin güneyinde kaldım
Şimdi yazgım,
Uzak ufuklardan izler durur beni
Artık anamı öldürdüm
Gaia öldürttü onu
Önce işittim de sevdim
İşittim, işittireni sevdim
Tenes'in güneyinde
Yazgım ile birlikte kalakaldım.

Ağustos geldi mi keçi sürüleri gelir
Falezlerin en dik noktasında bulurlar beni
Ayaklarımın sandık oluşunu izlerler geniş getir-
erek
Bakışlarım işittirenin sesinde olur
Pontus'un bile uğramadığı bu diyarda
Yazgım ve ben
Uzak ufuklardan izler dururuz onu.

Land of Pharaohs

Yusuf Bayraktar

Beşiktaş Atkılı Öykü

Cana Akdal

Erken dilenmiş bir dilek, geç kalınmış bir söz... Nihayet gerçek olacak, tutulacak nihayet. Hava iki renkli atkıyı boyna dolayacak kadar soğuk. Gülüşümüz taze bir fotoğrafa yakışacak kadar gerçek. Zaman koyu koyu aksa da neredeyse beş sene geçmiş. Kalabalık bir masanın gözlerden kaçamayacak bir köşesindeydik yine. Sonbahar yeni bitmiş, kış başlayamamıştı. Tedbirsiz çıkmıştı biraya Yiğit, üşüyordu. Sarılacak bahane bulmuşken sordum: "Taraftar atkın nerede?" diye. Cevap vermemiş, dişlerini göstermeden gülmüştü. Bir an sonra, uykudan henüz sıyrıldığı zamanlara özgü tok sesiyle mühim şeyler söylemişti.

"Annemin emeği o atkı. Bir gün at omzuna da maça gidelim."

"Aynı tribünde oturmayız bence, boş ver yeşil sahaları. Bir gün omzumda atkı, göğsünde başım, bir fotoğrafı-

mız olsun yeter."

Sevinmişti birden, çok sevinmişti dolduramayacağım boşlukları, iyileştiremeyeceğim yoklukları hiç değilse paylaşmama. Ölüm hüznü ve yaşam sevinci aynı kayıkta kürek çekerken bana ve coşkuma inanmak istemişti: "Söz mü?"

O sözün yüküyle döküldü aşağı yukarı bin yedi yüz takvim yaprağı.

Atkı eski filmlerin, gözlerimiz yeni gecenin renginde... Şimdi, zamanı fark etmemeye uğraşarak poz veriyoruz. Otuz iki diş bir zafer taşıyorum çehremde. Yiğit yine dişlerini göstermiyor ama işteş gülüyoruz.

Sayıli seyircimiz de görmeli bu saadeti. Paylaşılacak karenin dipnotunu arıyoruz. Buluşma sevinciyle, uzaklaşan gemiyi saygıyla selamlamanın vakarı bir türlü düşmüyor yan yana. Bize dair olana eşi dostu katmayı ötel-

yor, yarı mahrem kalıyoruz.

“Bir şey daha...” diyorum. Sesimde eskiden kalma bir heyecan var. “Haftalar, aylar devirip yaşlanan yeni yaş hediyeni de getirdim.”

Şiirli kostümler giymiş gibiyiz. Anıları, anılara yakıştırmışız. Sofradaki tek eksiği çıkarıp koyuyorum masaya: Kim Bağışlayacak Beni. İşareti konmamış bir soruyu uzatıyorum sevgili dostuma.

Ucundan katlı iki sayfa var, ilkini açıp yeniden ellerime bırakıyor aynı soruyu: “Oku!” Ruth’un sonundan bir parça mırıldanıyorum:

“Sen benim çığlıklarımı duydun, bana en yakın uzaklık sendin. Bir tek sen duydun çığlıklarımı, artık Ruth,

senin söylediğin hiçbir şeye inanmayacağım.”

Yuvalarını terk etmeye hazır yaşlar beliriyor bakışlarında. Bana benzer, çabuk ağlar. Ucundan katlı ikinci sayfaya saklanıyor. O da nesi? Vaktini bekleyen damlalar afallıyor. Kahkahalarla gülüyor. Dinip durulunca, yanağında güneş açtıran şiirin sonunu öğreniyorum.

“tekrar karşılaşsak
ölür müsün?”

Karşılaşıyoruz sonra, hayret yaşıyoruz. Ve bir türlü pişman olamıyoruz.

1 – Birhan Keskin, Kim Bağışlayacak Beni, YKY, 2014, s.97.

2 – Age., s.115.

Dante'nin Cehennemi Kanto 25

(kağıt üzerine yağı pastel 22,5x64 cm)

Seden G v

Betelgeuse

Nurullah Tuban

Hâlâ anlamadın mı
Seni sarmalayan gök kubbeyi
Bak ellerim yıldız tozu
Bak nasıl sürüyorum ekmeğime
Getir ellerini sen de
Avuç içlerinde sakladığın kan izi mi
Tıpkı benim ellerim gibi
Demir kokan bir nehir
Sönmüş bir yıldızdan akan

Peygamber devesini binek edinip
Çölü aşıyorum elimizden dökülen
Başım yalnız başına gökyüzünde asılı
Görüyorum kumdan buralar
Bir üfleyişte yıkılmaya ayarlı
Ve şimdilerde görelî zamanı
Tıkır tıkır işaretliyor saatler
Bakıyorum
Geceleyin gökyüzünde bir avcı
Karşısında saatin akrebi
Gözlerimin içinde bir yıldız
Neredeyse süpernova
Bir itki uyandırıyor, bir ses dönüyor ufuktan
“Öyle kolay yorulunur mu
Daha çiy düşmeden yapraklara”

Variations of Me

Sena Kuyucu

Kutlu Bir Gün İçin

Seher Güllapoğlu

kulaklarımda basınç, sırtımda kulunç
masa başı kapanına yakalanmış bir fareyim
mutlu bir kutlama fotoğrafında “cheese!” demek uğruna midem bulanıyordur haftanın beş
günü ama yine de çıkarım deliğimden bu oda dünyaya
belki sabah yediğim ilk şey palm yağlı sıcak poğaça diyesidir bu bulantıların sebebi
bulacağım cevapların hepsini
şimdilik günlerim böyle geçsindi

sanırım kedime alerjim var
10 yıldır söyleyemedik bunu birbirimize
anlayışlı bakışlarının odayı dolduran huzurundan koca bir nefes içime çekip hapşıırıyorum
kedimi sokağa değil
suçu baharın gelişine atıyorum
diyeceğim o ki, birinin yanında düşünceli olmak ayıpmış gibi örtündü ilişkiler şu sıra
sanki bir blander’ım olsa
bir de pörsümüş bir muz bile değerlendiren aklım
sabahları kendime bir smoothie yapsam her şey geçecek gibi
sonra kabuklarını da suda bekletip çiçeklere dökersem dertler bitecek gibi bir hava
sızdırılmış insanların arasına
herkeste bir afra tafra
sonra ben Hıdırellez gecelerinde de hiç dilek dilemedim ha
dualarım, şükürlerim oldu
ritüeller hep bir soldu, n’apayım
gözümünden kaçtı bahçedeki gül ağacı
kolaydı görmezden gelmek bir ağacı şu devirde

devirdim gözlerimi hafta sonu perdelerinin arasından yola
zaten sokakta vızır vızır arabalar
bir bir gerçekleşiyor bu intiharlar
yetiş imdadımıza Hızır
ihtimallerin sesleri kesiliyor içimizde
ve sessizlik büyüyor bakışlarımı kaçırp şehre yayan tekerlerle
dönüyor yine dönme dolap hâlimiz
bulanıyor kanımız
canımız
aklımız

fısıltılı zamanlar gelecek diye bekliyorum
sonra susacağız hep birlikte
can havliyle kaçtığımız bir yarından kopup gideceğiz
kim bilir belki terse döner terk etmeler
sonra evi terk etmeler de anlamsızlaşır, bir rahat ederiz
gidecek bir yerimiz olsun perdesiz
umut, saçma bir kelime gibi duyulsun
sürelî, sürgün bedenlerde kendine oyuklar açsın, belki bir uyuz gibi şehre yayılsın yine yolunu
bulup ama olsun bu çaba yersiz
sonrası gam ve keder

kulaklarım kesik, sırtım ayaz
durakta bir yolcuyum pazartesi
gözlerim devriliyor sabahın vızıldayan yoluna
kaçacak bir delik arıyor öte dünyaya
ya bu alametler bir bir gerçekleşiyorsa
ihtimalin arttığı bir noktada kenetlenmiş bekliyorsa bazı gözler
gelecek bir zamanın ihtimali bu
belki günlerin adına bile gerek kalmayacak bir zamanın
şimdiden saçma duyuluyorlar zaten
bulacağız cevapların hepsini, ya bir cuma ya da bir çarşamba
şimdilik günlerimiz böyle geçsindi, mutlu bir kutlama fotoğrafında “cheese!” demek uğruna

HousesDancing withtheClouds

Ayaz Yıldız

Velhasıl

Mehmet Ali Dönmez

Son bakışın taciz ediyor aklımı geceleri
Uyumak için değil
Ayakta duramadığım için yatıyorum
Ve yine taciz edileceğim, biliyorum.
Önce kuru bir gözyaşı bölecek uykumu
Sonra anlamsız söylenceler
Hemen yastığa sarılıp koklayacağım, sen
varsın diye
Sonra bir kenara fırlatacağım, sen yok-
sun diye.
Sabaha kadar kavga edeceğim ikimizle
Arsızca bir inat ve yüzsüzce bir istekle
Ve güneş doğacak ardından
Hem de en gereksiz saatlerde

Velhasıl;
Kuru ihtimallere kaldı güzelliğimiz
Olur da açılmazsa bana kapıların
Ve kapanırsa gözlerim öylece
Seni harbiden çok sevdim.
– bil isterim.

